

מסורת הש"ס

(א) [לעיל ק. וש"נ].
(ב) [נסקה ל: וש"נ].
(ג) [פי' הדד של כהמה].
(ד) [ערוך].
(ה) [נסקה כה].
(ו) [נסקה כה].
(ז) [נסקה כה].
(ח) [נסקה כה].
(ט) [נסקה כה].
(י) [נסקה כה].
(יא) [נסקה כה].
(יב) [נסקה כה].
(יג) [נסקה כה].
(יד) [נסקה כה].
(טו) [נסקה כה].
(טז) [נסקה כה].
(יז) [נסקה כה].
(יח) [נסקה כה].
(יט) [נסקה כה].
(כ) [נסקה כה].

הגהות הב"ח

(א) [רש"י].
(ב) [רש"י].
(ג) [רש"י].
(ד) [רש"י].
(ה) [רש"י].
(ו) [רש"י].
(ז) [רש"י].
(ח) [רש"י].
(ט) [רש"י].
(י) [רש"י].
(יא) [רש"י].
(יב) [רש"י].
(יג) [רש"י].
(יד) [רש"י].
(טו) [רש"י].
(טז) [רש"י].
(יז) [רש"י].
(יח) [רש"י].
(יט) [רש"י].
(כ) [רש"י].

מוסף רש"י

והו לא מירי. אין לזון
אחר דבר זה (סוכה יז):
אין להשיב על כך (יבמות
טז. וקדושין כא.) וכו' ללא
למשל מירי (ערוךין ק:)
אין להקשות עד דבר זה
(ע"ז כב טז). דכא לשטי
מירי (סנהדרין כט). אין
להקיש דבר זה (שם טז).

רבינו גרשום

מכלל דר' יהודה סבר אפי'
ניער מתחלה כו'. כלומר
מדאמר ר' נראין דברי ר'
יהודה בהא מכלל דר'
יהודה מחמיר טפי ואפי'
ניער כו' מכלל דרבנן סברי
(א) אפי' נייער בסוף דפלט
ואפי' כסה בסוף ולא
ניער בתחלה דבליע ואפילו
כיסה בסוף ולא כיסה
בתחלה מותר כיון דלבסוף
נסחט ממנו האיסור קסברי
אפשר לסוחטו מותר:
ורבי יהודה לטעמי' מין
במינו לא בטיל. כלומר
לפי' חתיכה עצמה נעשית
נבילה ואוסרת כל החתיכות
כולן אף צריך ליתן
טעם כל החתיכות כולן
אלא באותה חתיכה והיא
אוסרת חתיכות אחרות
ורבנן לטעמייהו דאמרי
מין במינו בטל לפי'
לא הא אסור עד שיתן
טעם בחתיכה כולן: האי
מאי אי אמרת בשלמא
רבנן דהכא במין ומינו
כו' יהודה סבירא להו
ובאפשר לסוחטו פליגי

כל הבשר פרק שמיני חולין

קמ.

עין משפט
נר מצוה

א מ"י פ"ע מהלכות
מחלוקת אסורות הל'
יכ סמך לאוין קמא טו"ע
י"ד סי' 5 סעיף א:
בא ב מ"י פ"ו מהל'
מ"א הלכה ו ועי'
בשגות וזמ"מ סמך לאוין
קמא טו"ע י"ד סי' עג
ס"א:
בב ג מ"י שם הל' י: י

רבינו גרשום (תוסף)

היינו דאמר ר' נראין דברי
ר' יהודה בהא. כלומר
בשלא נייער בתחלה אלא
לבסוף (כלומר) דבליע
ופלט לבסוף נסחט ממנו
האיסור ואפי' דלבסוף
נסחט ממנו אסור דקסבר
אפשר לסוחטו אסור ודברי
חכמים בשנייער מתחלה
ועד סוף דלא בליע ולפיכך
צריך שיתן טעם החלב
שנפל על החתיכה אחת
בכל החתיכות ואם לא
נתן טעם בכל החתיכות
לא אמרינן חתיכה עצמה
נעשית נבילה דלא הוה
לזון פנאי לבלוע איסורא
אלא אי אמרת אפשר
לסוחטו דברי הכל אסור
כלומר דרבנן סבירא להו
כו' יהודה דאפשר לסוחטו
דאסור רבנן מאן דבר
שמייהו לענין אפשר
לסוחטו כיון דרבנן כו'
יהודה סבירא להו לענין
אפשר לסוחטו דאסור
(ג) ודלא מירי במין ומינו
אלא באפשר לסוחטו
נימא נראין דברי ר'
יהודה בשלא נייער מתחלה
אלא לבסוף ולא נראין
דברי ר' יהודה בשנייער
מתחלה ועד סוף דלא
בליע החתיכה ולא נעשית
בחתיכה של נבילה וה"ה
לרבנן דלא פליגי באפשר
לסוחטו אלא ודאי באפשר
לסוחטו פליגי לפיכך אמר
נראין דברי ר' יהודה
בהא ודברי חכמים בהא:
הכלל קורעו ומוציא את
חלבו. כלומר לענין ביטול
בפני עצמו:

(א) [לפי' נייער בסוף ולא
מתחלה או כיסה בסוף ולא
כיסה מתחלה אף דכבר נלע
מתחלה מותר כיון דלבסוף
וכו'. (ג) נראה דל"ל ולא
מירי אלא במין במינו ולא
באפשר לסוחטו.

ופרכין מכלל דר' יהודה סבר כי נייער כו'.
רואה אני דברי ר' יהודה בשלא נייער בתחלה אלא
שהוא אסור אף בשנייער מכלל דאיהו אף בשנייער אסור מדלא קמי'
אמר רבי לא אמר ר' יהודה אלא בשלא נייער: הא לא נלע. חתיכה

מכלל דר' יהודה סבר כי נייער מתחלה ועד
סוף וכסה מתחלה ועד סוף אסור אמאי
הא לא בליע כלל אימא לא נייער יפה יפה
ולא כסה יפה יפה אמר מר ודברי חכמים
בשנייער וכסה מאי נייער ומאי כסה אילימא
נייער בסוף ולא נייער בתחלה וכסה בסוף
ולא כסה בתחלה האמרת נראין דברי ר'
יהודה בהא אלא נייער מתחלה ועד סוף
וכסה מתחלה ועד סוף מכלל דרבנן סברי
נייער בסוף ולא נייער בתחלה כסה בסוף ולא
כסה בתחלה מותר אלמא קסברי אפשר
לסוחטו מותר א"ל רב אחא מדיפתי לרבינא
ממאי דבאפשר לסוחטו פליגי דלמא אפשר
לסוחטו דברי הכל אסור והכא במין במינו
קא מיפלגי ורבי יהודה לטעמיה (א) דאמר מין
במינו לא בטיל ורבנן לטעמייהו דאמרי מין
במינו בטיל האי מאי אי אמרת בשלמא
דרבנן במין במינו הכא כרבי יהודה סבירא
להו ובאפשר לסוחטו פליגי היינו דקאמר רבי
נראין דברי רבי יהודה בהא ודברי חכמים
בהא אלא אי אמרת אפשר לסוחטו דברי
הכל אסור והכא במין במינו קמיפלגי האי
נראין דברי ר' יהודה ואין נראין מבעי ליה (ו) ותו
לא מירי: **מתני'** ^אהבחל קורעו ומוציא את
חלבו לא קרעו אינו עובר עליו ^בהבול קורעו
ומוציא את דמו ילא קרעו אינו עובר עליו: **גמ'**
אמר

נראין דברי ר' יהודה ואין נראין מבעיא ליה. תימא לימא דכ"ע
מין במינו לא בטיל וה"ק נראין דברי ר' יהודה לחכמים
בשלא נייער בתחלה אלא בסוף שחכמים לא נחלקו עליו אלא
כשנייער מתחלה ועד סוף דכי האי גוונא משני לעיל בפרק קמא (דף
יג.) גבי אכדו לו גדייו ומרגנוליו

ובפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף
עט.) גבי צור ושוזן וצכמה דוכמין
ויש לומר דלא קאמר אלא היכא דלא
אפשר ליה למימר צענין אחרים:
הלכ' קורעו ומוציא את דמו לא
קרעו אינו עובר עליו. פירש
בנוטריס צמין כרימות (דף כג.) מוקי
לה בלז עוף דאין צדמו כית אס לא קרעו לאחר
צצהמה חייב כרת אס לא קרעו לאחר
צשולו ואי אפשר לומר כן דצהדיא
אמרינן דהקומץ דזה (מנחות דף כא.)
דס שצשולו אינו עובר עליו אס אכלו
והא דמוקי לה צפ' דס שמיטה (כרימות
דף כג.) בלז עוף משום דכלל ענין
קמני מתנינן דאיתו עובר עליו צין חי
צין מצושל ומה שפירש בנוטריס דבשר
הלז אינו נאסר שהלז חלק הוא ואינו
בולע דהיינו אמרינן בפסחים (דף עז):
שאיני לז דשיע אומר ר"ת דאין קרעו (דף עז):
על זה לעשות מעשה דחייב צעלמא
הוא צפ' כיצד לזון (פסחים דף עז):
דהוה צעי למיפשט מנייה דאמרינן
כצולעו כן פולטו מדקמני קורעו לאחר
צשולו ודמי שאני לז דשיע אכל למאי
דמסיק כצולעו כן פולטו תו לא
אמרי' דשיע ולא בלע וקורעו לאחר
צשולו היינו לאחר לזייתו דשיע ציה
כצולעו כן פולטו שהדס נופל לחוץ
אכל צקדמה אסור ולא אמרינן דשיע
ולא בלע:

אין

אם השאר אפילו הן אלה מפני שהן
טעם ככולן דמין צעניו ורבי הכי קאמר רואה אני את דברי רבי יהודה לאסור אף בשאר החתיכות בשלא נייער בתחלה
וקבלה טעם האיסור ונעשת חתיכה אחת ורואה אני את דברי המתירין כשנייער בתחלה כדפרישית דלא נעשת איסור
ולשמה לא נייער לא חיישין ואין אי רואה היתר אפילו באחרות בשלא נייער בתחלה אלא בסוף דנעשת איסור מתחלה ואוסרת בסוף
את חזרותיה כמשהו דמין במינו לא בטיל: האי מאי אי אמרת בשלמא צמין במינו. כולם מודים דלא בטיל ובחתיכה קמייתא שרי רבנן
משום דאפשר לסוחטו מותר ועד שתתן דקמני אטיפה קאי: היינו. דשיע למימר נראין דברי חכמים המתירין כשנייער בתחלה דלא
נלע: **אלא אי אמרת אפשר לסוחטו לרבנן נמי אסור.** והאי דקשרו רבנן צין שנייער בתחלה וצין שלא נייער בתחלה אשכחא הוא
דקשרו ומשום דמין במינו בטל ועד שתתן דקמני אטיפה קאי היכי מני רבי למיתני נראין דברי חכמים כשנייער ושא רבנן נמי אפרי
לה לחתיכה דאית להו גורה שמא לא נייער יפה יפה ורבי מרמל טעמא דהיתר כשנייער מכלל דשרי אף בקמייתא נעשית דלא בלע
ואין נראין לו זה לא דברי רבי יהודה האוסר ככולן ולא דברי חכמים המתירין באחרות ואוסרין מיהא בראשונה ואם צא רבי להשמיענו
דמין במינו לא בטיל ועוד דלא חיישין לשמה לא נייער יפה הכי איציע ליה למיתני נראין דברי רבי יהודה שאוסר ככולן בשלא נייער
בתחלה אלא נייער בסוף דכיון שקבלה הטעם ונאסרה אוסרת חזרותיה ככל שהוא דמין במינו לא בטיל ואין נראין דברי חכמים
דאיהו מושם לשמה לא נייער יפה ואוסרת כולן דכיון דנייער לא חיישין להכי ואף בראשונה מותרת ומדקאמר נראין דברי חכמים
מכלל דרבנן בקמייתא נמי שרי ועד שתתן אטיפה קאי וקסברי אפשר לסוחטו מותר ולא נעשית החתיכה נלע: **והו לא מירי.** אין
לשנות את הסוגיא. והשתא דקם ליה רבי צשיטמיה דר' יהודה דאפשר לסוחטו אסור ורבי יוחנן ורבי חנינא נמי כוותיה סברי [קמ].
אע"ג דאפילו עניייה שמואל ור"ל [שם] הא אמרינן צאקורי צמקוס רב ליתא (א) וכן לגבי רבי יוחנן ליתא (א) וצבדין (א) כרבי יהודה צין
בטיפס חלב שנפל על החתיכה ולא נייער ויש זה כדי ליתן טעם באותה חתיכה וצין בחלב הדבוק בחתיכה צער ויש צו ליתן טעם
זה ואפילו אין צו כית דהוי חלי שיעור אסור מן התורה והחתיכה עצמה נעשית נלע ואין מועילין שאר החתיכות לצטלה דכולן נאסרות
ואפילו הן אלה דצהא נמי קיימא לן כרבי יהודה דמין במינו לא בטיל דהא קם ליה רבי צשיטמיה ורבי שמואל נמי צשיטמיה קיימי
דריב ושמאל דאמרי תריווייהו [ע"ז עג:] כל איסורין שצבורה צמיהו צמיהו צמקוס רב ליתא (א) וצבדין (א) כרבי יהודה צין
רבי יוחנן ור"ל התם ותניא נמי כוותיהו שמעינן לאצי ורצא דצתראי הוו דקמו כרצ ושמאל דאיתמר חלא לגו חמרא כו' צמקוס
עבודה זרה (דף סו.) ובפסחים (דף ג.) נמי פסק רצא הלכתא כרצ דמין במינו צמשהו דאמר רצא הלכתא חמץ צומנו צין במינו צין
שלא צמיהו צמשהו ומפרשין טעמא צמיהו צמשהו רצ לטעמיה דאמר כל איסורין שצבורה צמיהו צמשהו וצשלא צמיהו גור רצ צמחא אטו מינו
משום דלא צבלי אינשי מיהא וואו לזולו ציה שמע מיהא צמיהו הלכה כר' יהודה צין צאקורי צמקוס רב ליתא (א) וצבדין (א) כרבי יהודה צין צמין
במינו לא בטיל אכל אס יש צבוצב לצדו יותר מששים בכל החתיכה שקבלה את הטעם הרוצץ במצולה ומשליכה וכולן מותרות דצהא אפי'
רבי יהודה מודי דכל מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו כמי שאינו ושאינו מינו רצה עליו ומצטלו. ואית ספרים דמתניא צהא איפכא אמר רבי
נראין דברי רבי יהודה כשנייער וכסה כו' ולא אפשר לאוקמה דא"כ כולהו מודו בקמייתא דאסרה דכיון דמוקי פלוגתייהו נמי בשלא נייער כלל א"כ
על כרחך לרבנן נמי קמייתא אסורה דהא בלע ולא פלט ואין כאן מחלוקת אלא באחריות ולא איירי באפשר לסוחטו מירי הילכך לא גרסינן לה:
מתני' **לא קרעו אינו עובר.** על אכילתו ללקות ולא על צשולו דלאו חלב מקרי. ובגמרא [ע"ז] מפרש אי איכא מיהא איסורא דרבנן או לא:
הלכ' קורעו ומוציא את דמו לא קרעו אינו עובר עליו. להיות ככרת וצמין (דף כג.) מוקים לה בלז עוף שאין צדמו כית אכל צצהמה
חייב כרת אס לא קרעו לאחר צשולו אכל צשורו אינו נאסר שהלז חלק הוא ואינו בולע והכי נמי אמרינן בפסחים (דף עז): שאני לז דשיע: **גמ'**
אמר